

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών μετρούμεν χρόνον
εις την γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὅκτω καὶ δέκα τοῦ Δεκεμβρίου,
πταίδε τοῦ τέως Καγκελαρίου.

Ἕγμος τοῦ Φαδουᾶ
Ἰστὸν γέρο μπαπαλιᾶ.

Προσυνῶ καὶ μεγαλῶνα
τὸν μεγάλο Κορδονᾶ,
καὶ τὰ γυνάτά μου κίνω
ἴστη Κορδονά ταπεινά.

Ὁ παππούλης καρδαμόνε,
μέθουε, Ρωμηὲ μπεκοῆ...
ἔρι πάλι τὸ κορδόν,
ποῦ ἐπιλόνεται μακρῶ.

Ἡ δουλειά μας πάει τριετα,
γυρά σου, δόλια φαβορίτα...
ἔρι πάι ἡ Κορδονάρα,
δένταμις, βοή, φωνάρα.

Οἱ Κορδονάροι πετοῦν
μὲ τραγοῦδα, μὲ παιχρίδα,
καὶ ἴστὸ διὰβα σου κροστὸν
λαοπροβλήτα σανίδα.

Ποῶδε αὐτὸς ὁ μέγας γέρος,
ποῦ ἴμλει μὲ τὴν Κορδονά...
Τῆς Ἀρχῆς δ' καρβαλιέρος
νῦν, ἔρι καὶ ἴστὸν αἰῶνα.

Ἐπίνα μας, σαρίδας βροῦτε,
ταρλαμπόμπα, ταρλαμπᾶ,
τὰ προγράμματα τοῦ Κόντε
βλάτε τα ἴστὸν δραμπᾶ.

Μακεδόνες σεις καὶ Θράκες,
βγάλτε τῆς σκαρῆνας,
καὶ ἴλατε τῶν μαχῶν ὁ λῶν,
δ' μεγάλος Ναπολέον.

Τοῦτος στέφανο θὰ πλέξη,
τοῦτος θὰ περιουλλέξη,
τοῦτος θὰ διοργανώση
καὶ ταρβέλια θὰ γανώση.

Ἐγκαῖος τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ ἴβρουν λαοὶ μὲ περαχίλια.

Ποῦντος ἑβδομήντα καὶ ἓνα καὶ ὄκτακόσ,
παλ' ἡ Κορδονάρα χαιρεὶ γαυριῶσα.

Δὲν θὰ λείψη τὸ καρβέλι
μὲ τὸν γέρο Ντελιγγάννη...
δίχως φόρους, δίχως τέλη;
στόλους καὶ στρατοῦς θὰ κἀνη.

Πάει κάθε μοροῖδια,
κάθε ψέμμα σιωπᾶ,
γυρά σου, Κροῦγγε, γυρά σου, Δία,
Σαββαῶθ καὶ τὰ λοιπᾶ.

Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ
ἴστὸ Ἐσπιδίου τὸ ρημάδι
ἴπῃαν ἔδωκα καὶ ἄμιντε
τὰ προγράμματα τοῦ Κόντε.

Καὶ τὰ ἴπῃαν—τραλαλά!—
τὰ τὰ βάλουν ἴστὸ ζεμπλι,
καὶ τὰ κρέμασαν ἴπῃλι
γῆρὰ νὰ μὴν τὸ φᾶν οἱ φύλλοι.

Κανοῖερα, μὴ λιποῦ,
θάχης τῆχη τοῦ λοιποῦ,
τῆνετε τὴν Ἀλεποῦ,
χαιρεῖτε τὸν παπποῦ.

Τὴ Παρασκευὴ καὶ ἑστειη...
ταρλαμπᾶ καὶ ταρλαμπόμπα,
τῆς Κερκίρας τὸ σκαρῆνα
ἴπῃε μὰ σπουδαία τοῦμπα.

Πῶς τὴν ἴπῃε παρ' ἑπίδα
καὶ ἔπαν ἔρι οἱ φίλοι: μπάι
γυρά σου, Κορδοσανάδα,
γυρά σου, γέρο Ταρλαμπᾶ.

Ἔδωσε χωρὶς καμῆρι
στόλων καὶ στρατῶν φασίχη,
καὶ πολλὴν χαρὰν ἔχρηση
καὶ ἡ Βουδοῦρεος γαστήρη.

Ποῶδε ἐπίστειτε νὰ πῶσης
τὴν ἀξέχαστη βραδεία;

ὁ Ζαήμης ὁ μπαμπάσης
σοββαλε τρικλοποδιά.

Καλλιτέρα νά 'φάρευε 'στὴς Αἰγίνας ἀκόμα,
παρὰ ν' ἀνοίξη 'στὴ Βουλὴ τὸ σιγῆλό του σόμμα,
καὶ ταραχὴ νά φέρη
'στῶν Κόντηδων τάσερι.

Καλλιτέρα νά 'φάρευε μονάχος ἐν εἰρήνῃ
παρὰ νά σκούθῃ 'στὴν Βουλήν
πὼς νέφος 'στὴν Ἀνατολήν
μυρῶν δὲν διακρίνει,
ἀλλ' ἂν φανῇ μαμμά φορὰ, τότε νά σηκωθοῦμε,
κί' ἀμέσως μὲ παρασκευαίς νά ξεπαρθαλοθοῦμε.

Καλλιτέρα νά 'φάρευε μακρὰν παντός ἀγῶνος
κί' ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος,
παρὰ τοιαῦτα 'στὴν Βουλὴν μεγάλα ν' ἀνακράξῃ
καὶ νά γεννησῇ πειλοματὰ,
καὶ Μακεδόνων ἀδελφῶν σκιάς νά συνταράξῃ
καὶ νά γρασοῦν ψηφίσματα.

Καλλιτέρα νά 'σύχαζε μουγγὸς μὲς 'στὸ σπιτάκι του,
παρὰ 'στὸ βῆμα νά φανῇ
κί' ἐφημερίδων κεραινοὶ
νά κάρουν τὸ μουστάκι του.

Καλλιτέρα νά 'φάρευε μπαμπούνη μὲ μουστάκι,
παρὰ νά ρίξῃ 'στὴ Βουλὴ τὸ δόλο Κορφιτάκι.
Καλλιτέρα νά 'φάρευε μὰς ὀκτὸς μπαμποῦνη,
παρὰ ν' ἀφήσῃ τῆς Βουλῆς ἔκεινο τὸ κουνδοῦνη
ἐπὶ τὸς ἄλλων ἡμερῶν ὁ Πρόεδρος Μπουφιδῆς
καὶ ν' ἀπειλῇ τοὺς Κόντηδες ὁ γέρο-Ζεὺς τῆς Ἰδης.

'Ο κίρ 'Αλέκος ὁ ψαράς ἀγοροῦσε νά παρλάρη,
μὰ μὴ φορὰ ποῦ 'μίλησε
κί' ὁ Κόντες κατακόλλησε,
κί' ὁ κόσμος μὲ τὸν λόγο του 'σπρώχῃ 'στὸ ποδάρι.

'Ο Θεοτόκης ἔπεσε μ' ἀνέφελον εὐδίαν,
κί' ὁ κίρ 'Αλέκος ἔλεγε 'στοὺς φίλους κατ' ἴδιαν:
τί τόδελε τὸ πρόγραμμα;... μωρὸ χαρὰ 'στὸν νοῦ!...
Κύριε τῶν Αντάμωσων καὶ μεθ' ἡμῶν γενεοῦ.
Αὐτὸς καλά καθότανε, τί τὸβγαλε 'στὴ μέση,
νά τρίζουσε τὰ πατερά κί' ἀνάκελα νά πῆρη;

Καὶ μὴ ἀστροφῆ τοῦ Φαδουλιᾶ γὰ τὸν μουγγὸ μουστάκι.

Συμφωνῶ κί' ἐγὼ μαζί σου πὼς αὐταπατώμεθα
κί' ἴλο στρατεῦόμεθα,
μὰ φρονεῖ κί' ὁ Περικλέτος καὶ καμπόσι παλαβοῖ
πὼς γὰ δεύτερη φευγάλα γίνεται παρασκευή...
πὼς τοὺς τάπες αιταράτα... μπερῶ σου κί' ἐδῶν ἐδοί.

Τὸν μεγάλον σου τὸν λόγον, ποῦ τὸν 'σπίλιε παντοῦ
μὴ πτεροφόρος φήμη,
δὲν τὸν ἐνοχοῖσαν, Ζαήμη,
λίθος καὶ γιαντὶς ὀλιτοῦ.

Καὶ φίλοι σου, μουστακαλή,
ἀπελιθώθησαν πολλοί,
κί' εἶπαν κί' ἐκείνοι μέσα ταν: καλλιτέρα νά 'φάρευε,
καὶ φάγια νά 'παζάρευε.

'Ἄν 'πῆ κανένας φανερά πὼς ἐν Μακεδονίᾳ
ἐπαυθῆνῃ πρὸ πολλοῦ κατάστασις χρονιά,
θ' ἀκούσῃ κάθε ρήτορα καὶ κάθε φαρμακόνο
νὰ τοῦ φωνάξῃ: ξίκοισουν καὶ τὸν κακὸ του χρόνο.

'Ἄν 'πῆς μὲ τὸνον ἡχηρὸν
πὼς σήμερα πρὸς τὸ παρὸν
δὲν μὰς φοβίζου κινδύνους καὶ θύελλα καὶ νέφη,
θ' ἀκούσῃ τὸν ἐξάγαλμο τοῦ καθένου κενέφῃ,
καὶ τότε μαῦρι θύελλα,
μουστακαλή μονύελε,
'στὴ γάχη σου ξεσπᾶνε
κί' οἱ φίλοι σ' ἄλλον πάνε.

'Ἄν 'πὸ πὼς πρέπει νά γενῇ παρασκευὴ μὲ ζήλον
χωρὶς καθόλου νά ποῦτον μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων,
τότε μὲ λὲν βλακένιο καὶ νεροκολοκῆθι
τὰ τῶν ἀμίσθων πλήθη.

'Ἄν 'πὸ πὼς πρέπει νά γενῇ σιγά σιγά κί' ἀγάγια
καὶ δίχως νά γαλάσωμε τὸ τακτικὸ μας κέρι,
καὶ πάροῦ τὸ καλὶμ μου καὶ πῶς 'στ' ἀκοργάγια,
πῶσα γὰ 'μένα δὲν θά 'ποῦν αὐτοὶ ποῦ βλέπουν νέφῃ.

'Ἄν 'πῆς πὼς πρέπει νά γενῶν παρασκευαίς καὶ Σάββατα
μὲ νέους φόρους καὶ δασμοῦς,
τότε θά 'θῆς παροξυσμοῦς,
τότε τὰ στήθη κτύπησε καὶ τὰ μαλλιά σου τρέβα τα.

'Ο, τι κί' ἂν 'πῆς ἀλλοίμονο, κί' ἂν ἐχῆς νοῦ τὸν χάνεις...
ἀνάθεμά σε, θιάβολε, μὲ τὸν χορὸ ποῦ κάνεις.

Τάδε λέγ' ἰδιαιτέρως ὁ δημοφιλιῆς ὁ γέρος.

'Ἐς τῶρα δὲν τὸν 'χόνενα τὸν σιγηλὸν καθόλου
καὶ πρῶτον 'στὸ κατάστιχο τὸν εἶχα τοῦ διαβόλου,
μὰ τῶρα ποῦ τοῦ Σκαρτινῶ τὸ πρόγραμμα 'ἀπεκηρῆσε
καὶ μεθ' ἡμῶν τὸ 'σφύριζε,
τὸν ἐκμιῶ, τὸν ἀγάπῳ, τὸν ἔχω 'στὴν ψυχὴ μου,
κί' ὡς συγγενὴς καὶ θεοῦ του τοῦ δίνω τὴν ἐσχὴ μου.

Τῆς ἡμετέρας ἔτυχε συγγενικῆς ἐνδοίας
κί' εἰς τοῖνον νά χαρῆζεσθε,
κί' ἂν εἴπε τίποτε σιερφῶν περὶ Μακεδονίας
νὰ μὴ τὸν συνερῆζεσθε,
γιατὶ δὲν εἶναι χειριστῆς τοῦ λόγου σὰν κί' ἐμένα
καὶ κέπος μὰς τὰ 'ἄβουσε καὶ τάπε μεπερδεμένα.

Δὲν 'συνείθισε τὸν λόγον μ' ἐνδοίαν νά τὸν στρέφῃ
καὶ πικρῶς γὰ τὰ λεχθέντα μὴν τὸν ἐπιπλήξετε,
κί' ἂν ἰδῆτε κατὰ τὴν ἡμέραν κέπορο νέφος ἢ καὶ νέφη,
σὰς παρακαλῶ νὰ πάτε καὶ νὰ τοῦ τὰ δείξετε.

Μὰ κί' ἐγὼ τοὺς Μακεδόνες σὰν καλλιτέρα τοὺς 'βλοσῶ
καὶ θερμὸς παρακαλεῖτε,
προσπελεῖς μου συμπολιτα,
χρόνους ὁ θεὸς νά δίῃ 'στῆς Ἀδυστίας τὸν Φραγιάμο,
ποῦ μὰς ἐγγυᾶται μόνος σταθερὰν ἰσορροπίαν
κί' ἐν εἰρήνῃ θεραπείαν,
ἐπειδὴ κί' αὐτὸς ἂν λείπῃ, τότε γὰ φουφοῦ λὰ βράνα,
κί' ἴσως πάλι νὰ τριζοῖσα σκουριασμένη σακαράνα.